

[Skatteministeren]

hvilken af modellerne jeg i særlig grad hældede mit hoved til. Jeg vil gerne understrege, at jeg faktisk prøvede så tonløst som muligt at referere de to modeller, der er lagt op til i regeringens plan, fordi begge modeller er produkter af regeringens overvejelser. Jeg er faktisk lige i øjeblikket stærkt engageret netop i forhandlinger med kommunerne om den, skal vi kalde det alternative model, den model, der lægger op til et fortsat kommunalt engagement i skatteopgaven.

Jeg vil gerne understrege over for såvel hr. Kofod-Svendsen som andre, at jeg lægger overordentlig megen vægt på et godt og tæt samarbejde med kommunerne. Det har jeg faktisk gjort meget ud af, og jeg kan da oplyse, at jeg har haft en regelmæssig møderække med repræsentanter for kommunerne også før den forhandlingsrunde, vi nu har indledt. Det har ført til et tæt samarbejde om at udforme selvangivelsesmodellen, og der er bl.a. som noget nyt iværksat fælles informationsvirksomhed mellem kommunerne og Skatteministeriet om den nye selvangivelse. Vi har fået ryddet nogle edb-samordningsproblemer af vejen. I det hele taget er der faktisk gjort en meget stor indsats i flere måneder på at etablere et tæt og fortroligt samarbejde mellem Skatteministeriet og kommunerne, og det tillægger jeg overordentlig stor vægt, hvis dette så kunne bidrage til hr. Kofod-Svendsens opfattelse af min stemmeføring.

Jeg vil understrege, at i den debat, der har været om ressourceforbruget til skatte- og afgiftsforvaltning i Danmark sammenlignet med udlandet, hører det også hjemme at pege på, at vi i Danmark har tradition for to væsentlige principper, der måske ikke i nær så stor udstrækning hyldes i de lande, som vi normalt sammenligner os med på dette område.

For det første har vi i Danmark en tradition for decentralisering, at der skal være et nærhedsprincip, et vist lokalt kendskab, og at borgerne skal have mulighed for at kunne henvende sig lokalt for at få afklaret tvivlsspørgsmål.

Et andet væsentligt princip, vi har tradition for at tillægge vægt, er, at skatte- og afgiftssystemet ikke kun er en pengeopkrævningsmaskine, men at der er et solidt folkevalgt element til at repræsentere den sunde fornuft som modstykke til eller samspil med edb-maskinerne.

Det er to væsentlige principper, og det, der er opgaven i de forhandlinger, der nu skal foregå,

er at afveje disse væsentlige principper over for det selvfølgeligelige krav om effektivisering og rationalisering. Jeg lyttede med interesse til hr. Bollmanns indlæg og de synspunkter, som hr. Bollmann gav udtryk for. Hr. Bollmann skitserede ligefrem en tredje model. Jeg tror, hr. Bollmann vil have forståelse for, at tiden ikke er inde til, at jeg kan tilkendegive faste synspunkter om, hvad der skal være den endelige model, alene af den grund, at der nu er iværksat forhandlinger med kommunerne; men jeg har da i hvert fald lyttet til det, hr. Bollmann har sagt, og noteret mig det.

Må jeg i øvrigt til hr. Bollmann samtidig sige, at de 25 mio. kr., der blev bevilget til toldvæsenet med finanslovens vedtagelse, bliver brugt af toldvæsenet efter den plan, som var forudsat ved finanslovforhandlingerne, nemlig til at finansiere den fortsatte modernisering af toldvæsenet.

Jeg tror, at jeg kan sige, at der er almindelig enighed mellem kommunerne og regeringen om, at der er tre væsentlige principper, som skal gælde for tilrettelæggelsen af de kommende års skatte- og afgiftsforvaltning.

For det første skal ressourceforbruget sænkes, det siger kommunerne også, og det gælder både på personalesiden og edb-siden; samtidig må både regeringen og Folketinget være klar over, at så skal vi også levere vores del af varen, nemlig de nødvendige forenklinger af skattesystemet.

Forenklinger eller ressourcebesparelser nås nu ikke alene ved strukturelle ændringer, de kræver også ændringer og forenklinger i det grundlæggende regelværk.

Det andet væsentlige princip er, at der skal være lidt mere ensartethed i ligningsindsatsen mellem kommunerne. Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at der i kommunerne gøres en påskønnelsesværdig og stor indsats for at sikre den bedst mulige ligning. Men det er også oplagt, at der kan være forskelle i kommunernes ressourcemæssige baggrund for at løfte opgaven, specielt når man sammenligner en kommunes størrelse med virksomhedernes størrelse. En lille kommune, der skal håndtere en eller flere meget store virksomheder, har selvfølgelig en helt anden opgave at løfte end en meget stor kommune. Det er noget, vi må se på i de forhandlinger, der skal finde sted med kommunerne.